

ΜΑΖΙ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ

Εκείνο το βράδυ έκλαιγε, είχε τσακωθεί με το αγόρι της. Η ζήλια του ήταν αποπνικτική, είχε κουραστεί να της απαγορεύει να βγαίνει έξω με τους φίλους της. Δεν φαινόταν κακός άνθρωπος αλλά είχε ένα άρρωστο πάθος μαζί της. Και εκείνη τον αγαπούσε, όμως προσπαθούσε να βάλει όρια στη σχέση τους και εκείνου δεν του άρεσε.

Το βράδυ ξάπλωσε. Είχε καιρό να δει κάποιο καλό όνειρο και ξαφνιάστηκε όταν βρέθηκε σε ένα λιβάδι με κατακόκκινα τριαντάφυλλα. Ήταν τόσο όμορφα! Μπορούσε να τα νιώσει αγγίζοντάς τα. Η μυρωδιά τους ήταν τόσο έντονη! Θαρρείς ότι ήταν ξύπνια. Έκατσε κάτω κοιτάζοντας τον ουρανό. Ήλιος δεν υπήρχε, αλλά μπορούσε να δει το φως παντού γύρω.

Ξάφνου, ο ουρανός σκοτείνιασε. Όλα γύρω της άρχισαν να παίρνουν μια άγρια μορφή. Τα τριαντάφυλλα άρχισαν να λιώνουν σε ένα σκούρο κόκκινο υγρό. Αίμα....

Η στάθμη ανέβαινε σταδιακά, ώσπου έφτασε μέχρι το λαιμό της Τρομοκρατημένη άρχισε να κολυμπάει, όμως συνειδητοποίησε γρήγορα ότι δεν μπορούσε. Το αίμα άρχισε να την πνίγει. Στο σημείο που ένωσε την τελευταία της πνοή να φεύγει, τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα και πετάχτηκε απότομα από το κρεβάτι λαχανιασμένη, βήχοντας. Έτρεμε ολόκληρη, η αίσθηση του ονείρου ήταν τόσο έντονη που δυσκολευόταν να πιστέψει ότι αυτό που έζησε ήταν ένα απλό όνειρο.

Όλη την υπόλοιπη μέρα ένιωθε κουρασμένη, δεν μπορούσε να σκεφτεί καθαρά. Πρώτη φορά ένιωθε ότι ένα όνειρο την επηρέαζε τόσο στην καθημερινότητα της. Ένωθε φοβισμένη. Όλη την ημέρα είχε ένα πολύ κακό προαίσθημα που δεν μπορούσε να το εξηγήσει. Ένωθε πως είχε αρχίσει να παρανοεί. Προσπάθησε μάταια να πείσει τον εαυτό της, ότι ήταν ένα απλό όνειρο.

Το βράδυ φοβόταν να κοιμηθεί. Το αγόρι της δεν την είχε πάρει ακόμα τηλέφωνο. Αναρωτιόταν αν θα της ζητούσε συγγνώμη, αλλά ήταν σίγουρη πως και αυτός το ίδιο σκεφτόταν. Αυτός ο εγωισμός ποτέ δεν θα άλλαζε, ποτέ.

Το κουδούνι χτύπησε. Κοίταξε από το ματάκι της πόρτας. Μόλις είδε τον Μάριο άνοιξε την πόρτα διστακτικά.

<< Τι κάνεις εδώ; >> τον ρώτησε κάπως θιγμένη μη ξέροντας τι την περιμένει .

<< Ήρθα να σου ζητήσω συγγνώμη >>.

<< Μπες μέσα >>, του είπε ανακουφισμένη.

Ο Μάριος φαινόταν να κρατάει κάτι πίσω από την πλάτη του.

<< Ξένια συγγνώμη, αλλά σε αγαπώ τόσο πολύ, δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα.>>

<<Μάριε, δεν γίνεται όμως κάθε φορά να τσακωνόμαστε για το πόσο πολύ με αγαπάς.

Μ' αγαπάς όταν δεν θες να συναναστρέφομαι άλλους ανθρώπους; Στο έχω ξαναπεί, τα ζευγάρια, και γενικότερα οι άνθρωποι, πρέπει να έχουν εμπιστοσύνη μεταξύ τους για να λειτουργήσει μια σχέση. Πες μου κάτι, σου έχω δώσει ποτέ δικαίωμα;>>

<<'Όχι>>, είπε εκείνος χαμηλώνοντας το βλέμμα.

<<Τότε γιατί, γιατί κάνεις σαν υστερικός κάθε φορά που θέλω να βγω βόλτα μονή μου;>>

<<Γιατί πιστεύω ότι τα ζευγάρια πρέπει να είναι παντού και πάντα μαζί>>, της απάντησε ο Μάριος.

<<Μάριε δεν γίνεται αυτό που λες, ο καθένας έχει την καθημερινότητα του, δεν κάνουμε τα ίδια πράγματα, ούτε μένουμε μαζί...>>

Ο Μάριος τότε την διέκοψε και εμφάνισε αυτό που έκρυβε πίσω από την πλάτη του τόση ώρα.

<<Γι' αυτό λοιπόν βρήκα την λύση>>, είπε και γονάτισε. <<Θα με παντρευτείς;>>

Η Ξένια τότε κοκάλωσε. Τα μάτια της ορθάνοιξαν μπροστά στη θέα των κατακόκκινων τριαντάφυλλων και στα λόγια του αγοριού της.

<<Τι;>> ρώτησε σαν να μην κατάλαβε.

<<Θα γίνεις γυναίκα μου;>>

Αν και φάνηκε σαν ερώτηση, ο Μάριος έδειχνε σίγουρος για την θετική απάντηση και ετοιμαζόταν να βγάλει το δαχτυλίδι από την τσέπη του. Όταν όμως η Ξένια άνοιξε το στόμα της ο Μάριος ήταν αυτός που πάγωσε.

<<'Όχι>> είπε η Ξένια σιγανά..

<<Γιατί; Δεν θέλεις;>>

<<'Όχι...>> ξαναείπε

<< Γιατί; Δεν με αγαπάς;>>

<<Εγώ...>> ένας αναστεναγμός ξέφυγε από τα χείλη της... <<Μάριε σε αγαπάω, αλλά δεν είμαι έτοιμη για μια τέτοια μεγάλη αλλαγή, είμαστε μαζί έξι μήνες μόνο!>>

Οι μανάδες μας κλεβόντουσαν με τους αγαπητικούς τους το ίδιο βράδυ που γνωρίζονταν και εσύ εννοείς ότι βιάζομαι;>>

<<Μάριε τι λες; Σε ποια εποχή ζεις; Αυτό γινόταν πριν από εκατό χρόνια!>>

<<Και δεν έπρεπε να αλλάξει! Κοίτα, ξέρεις πως είμαι παραδοσιακός τύπος.>>

<<Ναι και ξέρεις πως εγώ δεν είμαι! Πώς είναι δυνατόν να αποφασίσουμε για κάτι τέτοιο στα είκοσί μας και τόσο γρήγορα;>>

<<Άρα υπάρχει άλλος!>>

Τα νεύρα της Ξένιας είχαν αρχίσει να τεντώνονται...

<<Μάριε αρχίζεις πάλι τις παράνοιες! Έκανα σχέση μαζί σου γιατί είδα την αγάπη σου για εμένα και το πόσο με νοιάζεσαι παρόλο που δεν είχαμε πολλά κοινά ως άνθρωποι. Με έχει κουράσει όμως αυτό το πράγμα κάθε φορά. Με το που σου λέω όχι σε κάτι ή δεν θέλω εσύ αντιδράς και μου κάνεις ψυχολογικό πόλεμο, με ζήλιες και φαντασιοπληξία!>>

Ο Μάριος άφησε τα τριαντάφυλλα να πέσουν στο πάτωμα φανερά απογοητευμένος, όμως δεν σηκώθηκε...

<<Φοβόμουν πως θα τα πεις αυτά... Κάθε φορά τα ίδια λες... Αλλά ξέρεις κάτι; Αν δεν μπορώ να σε έχω εγώ, τότε δεν μπορεί να σε έχει κανείς!>> Και με αυτά τα λόγια έβγαλε ένα σουγιά από το παντελόνι του και της το έμπηξε στα πλευρά κοντά στην καρδιά.

Μεγάλες σταγόνες αίμα έπεσαν πάνω στα τριαντάφυλλα κάνοντας τα ακόμα πιο άλικά. Η Ξένια σοκαρισμένη έπεσε στο πάτωμα δίπλα στα κατακόκκινα τριαντάφυλλα. Ο Μάριος σηκώθηκε, έβγαλε με δύναμη το μαχαίρι από τα πλευρά της και της το ξανάχωσε στην καρδιά, θέλοντας να σιγουρέψει πως η Ξένια δεν θα ζήσει. Ύστερα έβαλε το μαχαίρι στο λαιμό του και πήρε την ζωή του λέγοντας:

<<Μαζί παντού και πάντα...>>

Αναστασία Γκίκα